

En lille Heltinde.

„Du maa ikke svare et Ord, Palma, hvem der saa spørger“, sagde hendes Moder. „Du skal ikke sige Usandhed, men du behøver heller ikke at fortælle dem Sandheden, hvorledes det forholder sig. Ti bare stille, hvad der end sker, og hvad du saa end hører. Forstaar du mig, du tære lille?“

„Naturligvis forstaar jeg“, svarede Palma. Hun var kun 10 Aar men høj af sin Alder, slank og smidig med blondt Haar af den særegne klare Farve, som Poul Veronesens Engle. Hendes Hud var som Sneen paa Lombardiets Alper, naar Solen overgyder den med sit Rosenfar. De mørke Øjne under de fine, lige Øjenbryn saa paa Folk med et fast og fast Blik.

Palmas Svær løb lidt fort. — Moderen saa betymret paa hende.

„Din Faders Liv ligger i dine Hænder“, hvistede hun. Palma nikkede. I hendes Øjne som der et utaalmodigt Glimt, som om hun tænkte: hvorfor tale saa længe om det. Hun var et Barn, som kun sagde lidt.

„Var dog ikke saa tolv og uvenlig, min egen lille“, mumlede Silvia Dolabella, „det er svært for mig at lægge en saadan Byrde paa dine Skuldre, saa ung som du er. Mit Hjerte er bristefærdigt.“

Palma strøg det lyse Haar fra Panden. „Jeg er lille, men jeg er stærk. Du behøver ikke at tvivle paa mig — det gør Fader aldrig.“

„Jeg tvivler ikke paa dig, mit Barn“, svarede Moderen, „men du er som en lille Broccencel saa tolv og haard. Tager jeg dig i mine Arme, er du tolv som Is — ikke som andre Børn. Du er ikke imod mig som imod Far. Du elsker ham høiere, Palma.“

Moderen brast i Taarer. Barnet rømmede men svarede ikke straks.

Lidt efter sagde hun: „Det er paa en hel anden Maade, men jeg holder ogsaa af dig, Mama. Det er bare det, du vil, at man skal sige det, og det plaget mig. Saa-danne Ting behøver man ikke at tale om; dem gemmer man dybt, dybt nebe i Hjertet.“

„Du er et underligt lille Væsen, det er, som om jeg ikke kan naa dig“, sagde Moderen med et Suf. „Du har været med i alt for meget — hørt og set saa mange underlige, sørgelige Ting, alt for meget for dine Aar, du, som burde lege og være glad som Rillingerne og Lam-mene.“

„De Stakler, som blive hængte op paa Søm og der maa bløde sig til døde.“

Palma havde set dem hænge saaledes i de mørke taalberliggende Værelser i hendes Fæder. Om Natten hørte hun i Drømme deres klagende Brøgen. Siden den Tid var hun ikke at formaa til at spise Lammekød. Moderen lo bare af hende, men Faderen sagde med sin smukke Stemme:

„Det er rigtigt, min lille Pige.“

Det var i den gamle lykkelige Tid — en Tid, der forekom baade Moder og Barn at ligge langt, langt tilbage — Tiden inden Delio Dolabella blev arresteret — da de endnu levede lykkeligt sammen i Galarata i det fære, gamle Hus, der stammede fra det trettende Aarhundrede.

Dolabella var endnu en ung Mand. Han havde giftet sig tidlig med en smuk og god, men ikke videre forstandig Pige. Af Levevej var han Advokat, men hele hans Sind og Hjerte var opfyldt af Sorg over de tunge Aaer, hvorunder Føllet suktede, og af Yver for at bringe dem til at bige efter bedre.

Hans smukke Stille, vakre Ansigt og klare, mustalfe Stemme var kendt og elsket over hele Provinsen, ja over hele Lombardiet.

En uheldig Dag blev Politiet opmærksom paa en Tale, han holdt et offentligt Sted. Saa var Freden forbi. Det var paa den Tid at Francesco Crispi med brutal Voldsomhed gjorde de gamle Lovsættelseslove gældende igen. Overalt blev der oprettet Krigsraad og Domslove. Fængslerne fyldtes af unge Mænd, hvis eneste Brøde var, at de havde protesteret mod disse Love.

Dolabella blev sammen med flere andre af Øyens Borgere arresteret. Anklagen mod ham løb paa, at han ved sine Taler havde ophidset Føllet til Klassehad og Oprør mod Øverigheden.

De havde været saa lykkelige i det gamle Hjem. Vel havde Hustru og Barn endnu Tag over Hovedet der idet fære, gamle hyggelige Hus, hvor de smalle Binduer kun tillod et sparsomt Lys at falde ind paa Væggens Frescomalerier. Døren var tung, hvalbet og jernbeslaet, og den magtige Stentrappe gik lige hen til den høje Mur, der indhegnede den vidstrakte Have, hvor Træernes Kroner greb ind i himlen, mens Stammerne var overgroet af Elnyplanter og Mos.

Men hvad hjalp det alt, naar han, der var hjemmets Solstun og Hjertestuen, Husbond og Barn, ikke var der og aldrig mere turde komme der.

Hans Strid skulde aldrig mere lyde paa den gamle Stenbro udenfor.

Aldrig mere skulde Palma sidde i Krogen ved Vin-butet og spejde efter, naar han kom hjem.

Selv om det lykkedes ham at slippe ud af Fængslet, hjem turde han ikke komme; dette vidste Palma, og den Vished var allfor tung at bære, hun, som dog kun var et Barn, maatte gaa med denne Sorg gennem selve Døds-fælgens Dal.

„Far har jo ikke gjort noget ondt“, sagde hun til en Ven af Faderen.

„Han har elsket sine Medmennesker“, svarede den gamle Garibaldi med Bitterhed. „Der findes intet Dyr saa utalmodigt som dem, der har taget sig af det — saa lavfærdigt og saa faldt som det menneskelige Væsen.“

„Jeg forstaar det“, sagde Palma med sorgfuldt Avor. Det var, som om Aarhundreder var rullet hen over dette Barn.

Hun tænkte paa den solrige Dag, da hun og Faderen sad sammen i Haven — da Politibetjenten uden nogen Forklaring kom og bemægtigede sig hans Person, lænede hans Hænder, medens en af dem holdt en Pistol rettet mod hans Linding.

„Hvad er min Brøde?“ spurgte han, men fik kun

Staldsord til Svær. „Var ikke bange, min lille Pige, det maa være en Misforstaaelse, om nogle Timer er jeg hjemme igen.“

Saa blev Dolabella slæbt ud, og Hovedstuen luftet for Barnet. Andre Betjente havde undersøgt og forseglet Dolabellas Gemmer og Papirer.

Men han kom ikke igen, skønt der var gaaet baade Uger og Maaneber siden den Dag: Siet intet havde de hørt fra ham selv, kun rygter gennem Venner og den frivilde Presse havde de hørt, at han var bleven ført bort til en anden Provins.

Moderen folgte sine Smykker, det gamle antikke Sølvvase og andre Ting. Vengene sendte hun til en Advokat og bad ham sere hendes Mand. Men Dolabella var politisk fange. Han fik ikke Lov til at have en Forsvarer, i alt Fald blev det en, som Krigsraadet valgte dertil.

Hverken Palma eller Moderen begreb ret meget af hele Historien; de sørgede og græd i deres Ensomhed — Slægt og Venner saa de ikke noget til.

Alle Galarates Beboere vidste, at Dolabella var uskyldig — men de vidste ogsaa, at han var anlagt for samfundsfjendte Yder og oprørske Taler. De vilde gerne hjælpe hans Hustru og Datter; men hvor turde de? de kunde jo let føle sig som i Ulykke.

En daarlige Regering virker som Gift i Folkets Blod, den ødelægger det Marv og gør de modigste Mænd til Knyttene.

Overalt tror de at se Spioner, tør ikke gøre et Stridt eller føre en Samtale — for allevegne rasler Sabler for Ørerne.

Da Silvia Dolabella i Palmas Nærværelse talte om at denne Sorg og Ulykke ikke var kommen over dem, hvis hendes Fader havde tænkt paa sit og deres Belfærd i Stedet for at blande sig i andre Menneskers Anliggender, da fikrede Palma paa hende, og Zinenes stumme Sprog sagde tydeligt: „Du er hans Hustru, jeg hans Barn, vi tilhøre ham; kan vi da ikke opføre os, saa vi er ham værdige.“

Silvia suktede. Hun turde ikke sige mere, men hun tænkte: „Hvad har han egentlig udrettet med al sin Belfærd; andre unge Mænd er ogsaa kommen i Fængsel paa Grund af hans Indsigelse over dem.“

Silvia elskede sin Mand, men hun blev bitter, naar hun tænkte paa deres ødelagte Lykke. Hun var endnu ung, var ufølelsesløs, ogsaa noget nydelsessyg, hun syntes, hun havde mistet alt for meget; baade Mand, Belfærd og Om-gangskreds.

Den lille By Galarate har ikke mere den Stånhed, den ejede paa Viconis og Caraccioloes Tid. Fabrikker og moderne Bygninger har rejst sig højt og højt og forstyrtet Harmonien. Dog findes der endnu fredelige Boliger i nogle antik Stil — som Dolabellas — og nu som den Gang breder sig omkring Byen den store vidse bevoftet med en Slags Læng, der paa Føllesproget kaldes el-Brug.

Om Byen end er aldrig saa tæt indpust i Gastaage og Røg fra Fabrikksrøsten, om der er nok saa megen Støjen og Raaben paa Gaderne, indet af dette naar dog ud paa Heden, der mærkes kun Duften af Læng og Timian og høres kun Fugtelvder og Vingesus.

Derude havde Palma og Faderen tilbragt mange Timer; han søgte herud for at arbejde i Ro, her stred han Udøst til sine Foredrag. Ingen kunde som han saa færlig Øyens Smaaborgere i Tale. Han talte til dem paa deres eget Sprog, den underlige, vekslingende Dialekt, som ikke forstaaes af andre end dem, der bor indenfor Grænserne til den Landstrækning, der en Gang udgjorde det store Castrum Seprium.

Dolabella var en akademisk dannet Mand, men han elskede sit Følles Sprog og holdt det i Øre, og han forlangte, at dette Sprog skulde være Grundspørg til de offentlige Stoler. Dolabella forstod Føllet i Byen og paa Landet, og han forstodes af alle, ogsaa af Bonden langt ude fra, der som for at sælge sin Kaaflø, sit Hø eller sine Druer, og som ellers ikke forstod at tale med nogen, ikke en Gang forstod Minanferdialekt.

Ogsaa Palma forstod Sproget, og derfor led Heden for hende stet og ret el-Brug.

Næsten altid gik hun med en lille Længtoft i Bæltet; inde i Byen minde den hende om Hedens vidstrakte Blomsterhav og friske, gennemtrængende Duft, den klare, høje Himmel, om Hagen, der sejlede oppe under Stærnen, om Lærten, der byggede sin Rede i Længen, og om Haren, der gnavede de unge Stud.

Moderen gik ikke med ud i Heden; hun ledede sig, naar hun var udenfor Øyens Gader. Nu, da Palma var ene, fik hun ikke Lov til at gaa derud, skønt hun forstod Moderen, at hun kunde finde Vej derude, var det end mørkt Nat.

Hvor hun dog længtes efter Heden, efter dens Ensomhed og dens Frihed. Hver Morgen maatte hun følge med Moderen hen i St. Pietro Kirke for at bede for den fangne Fader, men Palma ønskede, hun kunde bede for ham ude paa Heden, der troede hun saa vist at være nærmere Himlen.

De lange, sørgelige Dage slæbte sig hen uden nogen Underretning fra Faderen.

Politiet havde travlt; de gik ud og ind i Huset, gånge som de havde Lyft, spejdede i Krogene og lagde Beslag paa hvert Brev.

„Dg endda undres de over, at Mennesker bliver A-narkister og Mordere“, mumlede den gamle Garibaldi. „Det var ikke for at opnaa de Resultater, vi læmpede med Milanefærten — dengang da Garibaldi fra Via Arneilas Ballon roste os frivillige for Arneilas femte Regiment.“

Palma sendte næse den Tids Historie; hendes Farfar og to af hans Sønner havde ofret Livet i Frihedskampen, ingen vidste, hvor deres Grav var.

Hendes store melankoliske Øjne saa med et saadant Had paa Politibetjentene, naar de gik og spejdede i Huset, saa disse tilfældigt mærkede hendes Had og slæbte hende ud. En af dem mente, at det allerbedste var at give denne Djevleunge et Reb om Halsen — men endnu havde de jo ikke tilladelse til at slagte Børn, skønt — mente han — man maa jo udbræde Hugorme, hvorfor saa ikke Anarkist og Socialistkom.

En Dag kom Abiserne med den Efterretning, at Dolabella var flygtet fra Fængslet i Milano.

For Palma var det som et Englebudsbud; hun sagde

et Ord, men hendes Ansigt straalede, saa Politiet, som nu fordoblede deres Paapasenhed, sagde til hvarandre: „Dette lille Udyr ved sigter, hvor han er.“ Men de vidste intet. Først om Natten inde i deres Soveværelse turde de vove at hvile. „Vi faar nok Bæsteb fra ham, maatte faar vi ham at se; han vover hvad som helst for at se os — om han da er i Live.“

Palma tænkte, han var ude paa Heden, baade hun og hun kender utallige Skulesteder der, baade Huler og underjordiske Rum fra gammel Tid. Derude kan han langt borte opbuge Fjenderne og skjule sig for dem, om de søgte efter ham. Far tænkte hun paa et Sted, hun og Faderen havde opdaget: et lazt Rum eller Kælder, skjult af Læng og Tornekrat; derude havde de ofte søgt Ly, naar Midtagsfølen bogte alt for stærkt.

Hun tænkte ikke paa, hvor utroligt det var, at han var naaet saa langt uden at blive opdaget, nej, hun var vant til at tænke sig Faderen som den, der kunde udrette, hvad han vilde.

En Nat vækkede Moderen hende. En gammel Mand Zbalicio havde været der; han havde truffet Dolabella ude paa Heden. Zbalicio var en Bonde, der boede paa et Landsted, Dolabelle ejede; det laa i Carena, en af de 7 smaa Byer, der laa ved Grænserne af den store Hebe. Han var en tarvelig gammel Mand men havde et godt Hjerte og holdt meget af sin Husbond. Han havde længe været bange for, at denne Belfærdighed tilfældt vilde bringe ham i Fængsel.

Barnets Ansigt straalede; men hun blev ikke over-tastet, hun vidste jo, at tidlig eller sent vilde Faderen komme ud paa Heden.

„Hertil tør vi dog ikke lade ham komme, her er jo Poli-ti baade Nat og Dag. Hvad skal vi dog gøre —“, Silvia brast i heftig Graad.

Slæden forsvandt fra Palmas Ansigt; nej, hertil turde Faderen ikke komme; her var ikke mere et Hjem, kun et Fængsel, hvor Politiet gik og kom.

„Rogen maa gaa til ham og sige, hvorledes det staar til her. Vil Zbalicio ikke?“

„Nej“, svarede Silvia grædende, „den gamle Stafel er helt forstrømt over, at han har været at brige os Budet; han er flygtet til sin Broder, Zifferen i Olmo. Din Fader havde næsten stræmt Livet af ham, da han i Mørket rejste sig op lige foran ham ude paa Heden.“

„Hvad sagde min Far?“

„Kun dette: gaa og fortæl min Hustru og mit Barn, at jeg er her og vil fortsætte at naa ind til Galarate for at se dem, inden jeg gaar over Alperne.“

„Gaa over Alperne?“

„Ja, det er den eneste Vej til Frelse for ham.“

Palmas Ansigt fik et endnu smerteligere Udtryk; hun sad ret op i Sengen med vidt opspilede Øjne.

„Lad mig gaa“, sagde hun tilfældt.

„Du gaa til Heden?“

Den staklets Moder græd endnu stærkere og bad og bedor Madonna at hjælpe.

„Jys, Mama! Føllet kan høre dig ud paa Gaden. Jo, jeg vil gaa, jeg kender Gradanacca lige saa godt som du sender din Blads i Kirken. Far har gemt sig i ver gamle Høveling, det er jeg vis paa.“

Tilfældt fik hun sin Villie; men Moderen sagde til hende: „Du er som en Marmorstatue. Du knuser mit Hjerte.“

Ingen af dem fød den Nat, men lyttede efter hver Lyd ude fra; hvert Njeblik troede de at høre hans Strid ude paa Stenbroen. Men det var kun Regnvandet, der bryppede fra Rønden over Hadenmuren.

Palma laa og stirrede uden at sige noget; af og til gled hendes Blik hen paa Moderens Ansigt med de rød-grøde Zienlaag. Hun selv saa rolig og bestemt ud.

Kloffen fire var Palma færdig til at gaa; hun havde slæbt sig i en hjemmehædet Vinnebølge, et broget Fortløb og et Fortløb om Hovedet, adelsom som Egnens Bønderpiger. Hun tog Træsto paa Fødderne og bar en Flaske Vin og noget Brød. Med Rinden endnu vaad af Moderens Taarer gik hun gennem Hadenporten.

Hun følte sig saa lykkelig som en Fugl, der er sluppen ud af Buret; hun gik for at finde sin Far, og saa fik hun med det samme den blomstrende Hebe at se.

Det Mørke, som er lige før Dagningen, laa udbredt overalt.

Det syntes, som om ingen var til, saa stille var der paa Gaden og paa Torvet. Hun kom ud gennem Byporten og gik frem ad den Vej, hun kendte saa godt, og som førte ud til Gradanacca. Nu mødte hun af og til en Vogn, trukket af Oks og belæsset med Frugt. Men ingen syntes at lægge Mærke til den lille Pige med det gule Tørklæde om Hoved, Hals og Skulder. Da hun var naaet ud paa den aabne Mark, begyndte det at dages, og da hun saa den første Længblomst, ophvæds den lombardiske Bjergtude af Solens første Straaler. Hun højede Ana i Længen, gjorde Korsets Tegnet og bad en Bøn. Lidt efter kysede hun Hedejorden, som hun ikke havde set saa længe.

Snart saa hun ikke andet end Læng, saa langt Ljst kunde naa.

En Strækning, uendelig som Havet og med stiftende Farver laa udbredt for hendes Blik; der var røde, grønne, hvide og purpurfarvede Brammer, Striber og læmpemæssige Bede. Langt i det Fjerne skimmedes Appenninernes snedækkede Toppe. Vinden førte den friske, gennemtrængende Duft imod hende; lige over hendes Hoved sejlede store, hvide Sommerfugle, og hun hørte den velkendte Lyd af utallige, fjummede Bier.

Barnets Hjerte smulmede, og Taarerne, som end ikke Moderens Sorg kunde fremtvinge, rullede nu ned ad hendes Kinder.

Palma begyndte at lede efter den lille Sti, som førte hen til den gamle Kælderhøveling; hun gik forsigtigt, seende til alle Sider. Længen gemte hende halvvejs; det var ikke rimeligt, hun kunde møde andre end maaste en gammel Mand eller Kone, der vilde plukke Svampe. Aldrig før havde hun været saa ene, Faderen plejede jo at være med herude, og for ham var Heden velkendt fra hans tidlige Aar.

Barn, som hun jo var, havde hun ikke tænkt paa Bannstellighederne, før hun nu var midt i dem. Af og til stod hun stille og tænkte sig om, men Heden var som en Ørten,

uden Vej eller Sti. Hun vidste ikke en Gang, hvilken Retning, hun skulde gaa for at naa Ruinen. Altid var hun løst efter Faderen.

Blufselig fik hun Øje paa et lille graat Taarn langt i det Fjerne, og hun huffede, at Faderen havde fortalet hende, at det i gamle Tider var bleven benyttet som Dueslag, men var nu Opholdssted for Måser af vilde Fugle. Hun syntes, at dette Taarn laa til venstre for dem, naar hun og Faderen havde staaet ved Nedgangen til Hulen, men hun huffede ogsaa, at det var langt til venstre.

Nu gik hun altsaa til Højre, den modfattede Retning, anstrængte sig af alle Kræfter og sled sig gennem den høje Læng, der kun mobvillig gav Plads for hende. Modet var lige ved at svigte hende, Himmel og Hebe forekom hende lige uendelige. Da hun laa hjemme i sin lille, hvide Seng, havde det forekommet hende som en Leg at finde Faderen; nu begyndte hun at forstaa, at det næsten var udsørligt. Havde hun dog blot haft deres Hund med, men den var død fort efter, at Faderen var bleven ført bort.

Den uendelige Stillehed omkring hende hjalp hende med Bæven og gjorde hende ør i Hovedet; hun blev dog ved at gaa fremad, til Venene begyndte at smerte, og Strid-tene blev usikre. Solen, som nu stod højt paa Himlen, brandte gennem Tørklædet og Haaret, saa at hendes Hoved var helt forpint af Heden.

Hun maatte hvile, spise lidt af Brødet og drikke en Mundfuld Vin; men Faderen skulde have det meste. Det hjalp paa hende; hun rejste sig, løb Fortklædet fra Øjne-ne og saa sig rigtig om. Hendes Fødehys Høstager for længe siden forsvunden i Horifonten, men mod nord stod som før Alpernes snedækkede Toppe.

Palma kom til at huffe paa en Historie, hendes Moder havde fortalet, om en lille Dreng, der var gaaet vild paa Gradanacca; først 3 Dage efter fandt de hans Lig. Af Sporene kunde de se, at han var bleven ved at gaa i Kreds indtil han var sunken død om.

Men hendes store Skerlighed holdt Modet oppe. „Far har kun sin lille Pige til at hjælpe sig“, tænkte hun.

Hvor var han højt? Langt borte eller i Nærheden? Var han derhenne, hvor Længens mange Farver smeltede sammen i flønne guldgule og fløde, Chateringer, eller var han her under, hvor hun nu stod, eller her til den anden Side bag den purpurfarvede Blomstermark.

En Hareunge sprang op bag hende og kilede forbi, en Taarnfalk sejlede oppe under Stærne, og en lille Fugl sang ved hendes Side; mon den ikke vidste, hvor Faderen var, eller Falken deroppe, den vidste det sikkert, men hun forstod ikke Fuglens Sprog; Al ingen turde hjælpe hende.

Hun var nu langt fra Dueslaget og vandrede frem paa maa og far, smulende over Længens tykke, røde Hødder; engang var hun lige ved at træde paa en Hugorm; den hør-fede, med bed hende ikke.

Hvis hun nu ikke fandt Faderen, kunde han jo allerede i Nat gaa til Galarate og falde i Politiets Hænder. Ang-sien for ham blev den tolde Svød frem paa Panden; hun havde Lyft til at strige højt men bed Tænderne sammen.

Af Solens Skilling saa hun, at det var hen paa Eftermiddagen. Hendes fære Mor sad nu hjemme, græd og bad for hende og talte Timerne.

„Al! jeg har stet ikke været god mod hende; jeg har kun tænkt paa Far“, sagde hun ængstelig til sig selv. Hun tænkte paa sin lille Seng, paa det med Vieband befættede Palmeblad, der hang over den, paa den graa Kat, paa Roserne i den smukke blaa Vase, paa alle de kendte Ting, som hun vel aldrig mere fik at se.

Men om jeg bare fan hende ham, tænkte hun, saa maa de gerne være mig dyt hjem.

Hun var saa træt og kastede sig ned paa Jorden og faldt straks i en dyb drømmeløs Søvn. Hendes hvide Klædning lyfte mellem Længens Blomster, der sluggede over hendes Hoved.

Den lyfende Klædning flinnede i Øjnene paa en Sol-dag, der sammen med to andre var ude at lede efter Delio Dolabella. Hurtigt red han hen til Stedet, hvor hun laa, og da han opbagede Vinflassen, tænkte han, at hun var sendt ud med Vin til Dolabelle, thi han var selv fra Galarate og kendte straks Fjagtningens Datter.

Han højede sig ned og rullede hende i Stulderen. — Palma saa forvirret op.

„Du er den berøste Uslings Datter“, raabte han og slog til hendes Arm, „du er paa Vej til ham.“

Nu forstod hun og huffede, at hun ikke maatte svare. „Svær!“ kreg Solbaten; men Palma saa mod Jor-den uden et Ord.

Solbaten kaldte de andre til, og de kom hastigt ri-dende.

„Se her!“ raabte den første, „her har vi Dolabellas Datter. Naturligvis ved hun, hvor han er, men Trolden vil ikke svare.“

„Hvor er din Far, lille?“ spurgte en af de andre; „sig det bare, saa slipper vi dig straks; det nytter ikke, du gør Modstand.“

(Sluttet næste Tirsdag.)

Gode Bøger, som anbefales:

Miriam Rosenbaum. En Fortælling fra jødiske Kreds. 125 Sider, i Dmslag, 25 Cents, indbundet 50 Cents.

Marthren i St. Andrews. Et Billede fra den Koiste Kirke. 98 Sider, i Dmslag 20 Cents, indbundet 40 Cents.

Marthrene i den lutherste Kirke. Doversat fra Lyf. 224 smaa Sider, indbundet i Skirtingbind 40 Cents.

Ben Gur. En østerlandst Fortælling fra Kristi Tid. En af Amerikas bedste Bøger. Af Lewis Wallace paa Dansk ved Bih. Koller. Pris, godt indbundet, 51.25.

Din Broders Blod. En Fortælling, som skildrer Livet i Orienten, fængslende og interessant. Paa Dansk ved H. B. Mathen. 174 Sider, i Dmslag, 40 Cents.

Herren er mit Skjold. En Fortælling, som skildrer det kristelige Liv i Rusland. 160 S., i Dmsl. 35, indb. 50c.

Alle Bøger sendes porto frit. Præfaturen bedes indsende sam men med Bestillingen. Anna tei mobstaaes som Præfag.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska,